«Κάτσε καλά Γεράσιμε»

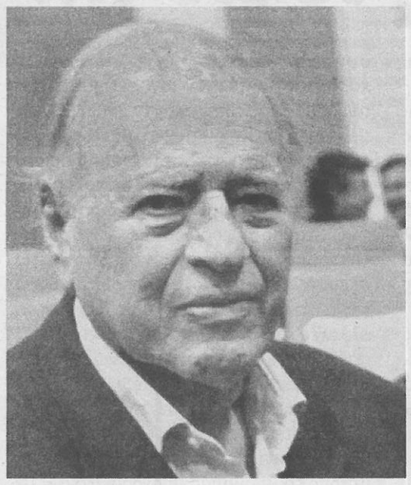

Η αφίσα με τους ομιλητές, τον χώρο και την ώρα της παρουσίασης του βιβλίου, δίπλα στο εξώφυλλο με τον τίτλο με τον οποίο ο Γεράσιμος Αρσένης μοιάζει να απαντά «προκλητικά» στο σύνθημα «Κάτσε καλά Γεράσιμε» και ταυτόχρονα περιγράφει και το περιεχόμενό του

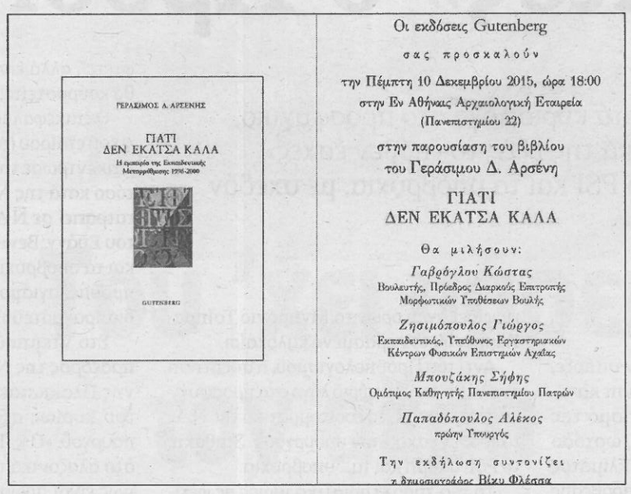

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ Δ. ΑΡΣΕΝΗΣ

ΓΙΑΤΙ
ΔΕΝ ΕΚΑΤΣΑ ΚΑΛΑ

Η εμπειρία της Εκπαιδευτικής Μεταρρύθμισης 1976-2000

GUTENBERG

Οι εκδόσεις Gutenberg

σας προσκαλούν

την Πέμπτη 10 Δεκεμβρίου 2015, ώρα 18:00
στην Εν Αθήναις Αρχαιολογική Εταιρεία
(Πανεπιστημίου 22)

στην παρουσίαση του βιβλίου
του Γεράσιμου Δ. Αρσένη

ΓΙΑΤΙ
ΔΕΝ ΕΚΑΤΣΑ ΚΑΛΑ

Θα μιλήσουν:

Γαβρόγλου Κώστας
Βουλευτής, Πρόεδρος Διαρκούς Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων Βουλής

Ζησιμόπουλος Γιώργος
Εκπαιδευτικός, Υπεύθυνος Εργαστηριακών Κέντρων Φυσικών Επιστημών Αχαΐας

Μπουζάκης Σήφης
Ομότιμος Καθηγητής Πανεπιστημίου Πατρών

Παπαδόπουλος Αλέκος
πρώην Υπουργός

Την εκδήλωση συντονίζει
η δημοσιογράφος Βίκυ Φλέσσα

Μια από τις πιο σκληρές συγκρούσεις της μαθητικής κοινότητας με την ηγεσία του υπουργείου Παιδείας ήταν εκείνη με υπουργό τον Γεράσιμο Αρσένη, λίγο πριν από το 2000. Δεν πρέπει να υπήρξε μαθητής τη συγκεκριμένη περίοδο που να μην είχε φωνάξει το σύνθημα «Κάτσε καλά Γεράσιμε»!

Περίπου δεκαπέντε χρόνια αργότερα, ο πρωταγωνιστής της αντιπαράθεσης δίνει τη δική του εξήγηση για τα επίμαχα γεγονότα -και όχι μόνο- μέσα από ένα βιβλίο... «Γιατί δεν έκατσα καλά» είναι ο εύγλωττος τίτλος του (εκδ. Gutenberg), ενώ η επίσημη παρουσίασή του θα γίνει την Πέμπτη 10 Δεκεμβρίου στις 6 το απόγευμα στην Εν Αθήναις Αρχαιολογική Εταιρεία (Πανεπιστημίου 22). Ομιλητές θα είναι οι Κώστας Γαβρόγλου (βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ), Γιώργος Ζησιμόπουλος (εκπαιδευτικός), Σήφης Μπουζάκης (ομότιμος καθηγητής Πανεπιστημίου) και Αλέκος Παπαδόπουλος (πρώην υπουργός). Θα συντονίσει η δημοσιογράφος Βίκυ Φλέσσα.

Τους λόγους για τους οποίους δεν ακολούθησε την προτροπή-σύνθημα του φοιτητικού κινήματος λίγο πριν το 2000 «Κάτσε καλά Γεράσιμε» εξηγεί ο Γ. Αρσένης στο νέο του βιβλίο με τον εύγλωττο τίτλο, αποσπάσματα από το οποίο δημοσιεύουμε

Η «Εφ.Συν.» προδημοσιεύει σήμερα ορισμένα βασικά αποσπάσματα του βιβλίου του Γεράσιμου Αρσένη, το οποίο, σύμφωνα με τον συγγραφέα, επιχειρεί μια ολοκληρωμένη παρουσίαση για τη φιλοσοφία και του περιεχόμενο της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης και ανάλυση των νέων θεσμών από το Ολοήμερο Σχολείο, το Ενιαίο Λύκειο, την κατάργηση της επετηρίδας, τη διεύρυνση της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης, τη Διά Βίου Εκπαίδευση, τα ΠΣΕ, το Ανοιχτό Πανεπιστήμιο..

Σχεδόν το μισό βιβλίο αφιερώνεται στις συγκρούσεις που προέκυψαν κατά την εφαρμογή και πώς αυτές επηρέασαν το κλίμα στα ΜΜΕ, αλλά και τις αντιδράσεις των μαθητών, των εκπαιδευτικών και όλων των άλλων εμπλεκομένων. Από τους πολλούς παράγοντες, ο Αρσένης επιμένει α) στα συγκεκριμένα οικονομικά συμφέροντα σχετικά με τη χρηματοδότηση των προγραμμάτων, με ιδιαίτερη αναφορά στις σχολικές βιβλιοθήκες, β) στον εκπαιδευτικό συνδικαλισμό και τις διασυνδέσεις του με τα κομματικά επιτελεία, και γ) στις εσωκομματικές συγκρούσεις και διαφοροποιήσεις της εκσυγχρονιστικής πτέρυγας σε κρίσιμες στιγμές της εφαρμογής της μεταρρύθμισης.

Στα συμπεράσματα που εξάγει ο πρώην υπουργός μεταξύ άλλων αναφέρει ότι πρώτον, «η Ελληνική κοινωνία δεν είχε κατανοήσει τότε -και αμφιβάλλω αν έχει κατανοήσει και σήμερα– ότι χωρίς σοβαρές τομές στην παιδεία, τα όνειρά μας για μια καλύτερη ζωή κτίζονται στην άμμο...» και δεύτερον, «η έννοια του κοινού σκοπού χάριν του οποίου θα πρέπει να εξευρεθεί κοινή θέση μέσω αμοιβαίων συμβιβασμών, δεν είναι δυστυχώς ανεπτυγμένη. Γι' αυτό όσες μεταρρυθμίσεις πέρασαν στον τόπο μας ή πέρασαν "από πάνω" ή επιβλήθηκαν από εξωτερικούς παράγοντες ή δυνάμεις...».

Για τον συνδικαλισμό

«Οι πρώτες μου επαφές με τη συνδικαλιστική ηγεσία των καθηγητών, την Ομοσπονδία Λειτουργών Μέσης Εκπαίδευσης (ΟΛΜΕ), έδειξαν ότι θα υπάρξει, πράγματι, πρόβλημα. Η ηγεσία τους ήταν επιθετική και ανάμεσα στα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου υπήρχε ένας ανταγωνισμός πλειοδοσίας, ως προς το ποιος θα ζητήσει τα περισσότερα και ποιος θα προωθήσει την πιο άκαμπτη θέση. Αν και η προεδρία της ΟΛΜΕ ανήκε στην παράταξη του ΠΑΣΟΚ, δεν φάνηκε να είναι σε θέση να βελτιώσει το κλίμα των επαφών. Ηταν, άλλωστε, κάτω από την επιρροή βασικών στελεχών της εκσυγχρονιστικής ομάδας, οι οποίοι δεν ήθελαν να δουν μια δική μου επιτυχία στον ευαίσθητο χώρο της Παιδείας».

Για τα ΜΜΕ

«Κάθε φορέας μαζικής επικοινωνίας εμπεριέχει πολλά κι ενίοτε αντιθετικά κέντρα αποφάσεων. Σε επίπεδο εκδοτών ή ιδιοκτητών, κυρίαρχο ρόλο παίζει η πολιτική σχέση τους με την κυβέρνηση, αλλά και το πολιτικό πρόσωπο που ηγείται ενός συγκεκριμένου πολιτικού προγράμματος. Υπέρτερο ρόλο βέβαια, παίζει η σχέση ενός συγκεκριμένου προγράμματος με τα οικονομικά συμφέροντα των ιδίων ή του δικού τους κυκλώματος. Για τους συντάκτες, η προσωπική ή κοινωνική επαφή με έναν από τους εμπλεκομένους φορείς που αποτελούν άλλωστε και πηγή ασύμμετρης πληροφόρησης, είναι σημαντικός παράγοντας επιρροής. Για τους αρθρογράφους ή συνεργάτες επιφυλλίδων, η τοποθέτηση έχει έναν υψηλότερο βαθμό ελευθερίας από την «επίσημη» θέση του φορέα. Ετσι, στο ίδιο έντυπο, είναι δυνατόν π.χ. να υπάρχουν διαφορές ανάμεσα στον κύριο τίτλο και στην προβολή του θέματος, στο ρεπορτάζ του διαπιστευμένου δημοσιογράφου και στις γνώμες που διατυπώνονται στις επιφυλλίδες. Συνήθως τα τρία αυτά κέντρα ευθυγραμμίζονται μόνο όταν η στάση των εκδοτών καθίσταται σαφής και άκαμπτη, όπως στην περίπτωση μερικών μμΕ σχετικά με τις σχολικές βιβλιοθήκες ή τη μονομερή στήριξη του εκσυγχρονιστικού μπλοκ του ΠΑΣΟΚ έναντι διαφοροποιημένων θέσεων εντός του ΠΑΣΟΚ, κυρίως σε θέματα οικονομικής και εξωτερικής πολιτικής...».

Για την Αριστερά

«Ιστορικά, η προσφορά της Αριστεράς στην πρόοδο της εκπαίδευσης υπήρξε σημαντική. Πίστευα ότι και αυτή τη φορά η Αριστερά, με την πληθώρα των διανοούμενων και των εκπαιδευτικών στον χώρο της, θα στήριζε μια προσπάθεια ουσιαστικής αναβάθμισης της εκπαίδευσης».

«Ηλπιζα ότι μια κριτική αντιμετώπιση της Εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης από την Αριστερά, αλλά με διάθεση εποικοδομητικής συμβολής, θα απελευθέρωνε τις αξιόλογες προσωπικότητες του χώρου για να εμπλακούν σε μια συζήτηση επί της ουσίας των θεμάτων. Δυστυχώς οι προσδοκίες μου διαψεύσθηκαν. Η στάση της Αριστεράς ήταν άκρως αρνητική».

«Η ανταπόκριση της κοινωνίας ήταν θετική (σ.σ. στα Προγράμματα Σπουδών Επιλογής – ΠΣΕ) αλλά, όπως και σε πολλές άλλες περιπτώσεις, δεν υπήρξε οργανωμένος κοινωνικός φορέας να εκφράσει αυτή τη στάση και να δράσει πολιτικά.

Δεν κατανόησα ποτέ γιατί η Αριστερά, στον βωμό μιας αντικυβερνητικής στάσης, δέχθηκε να καταντήσει στήριγμα των ιδεολογικοπολιτικών επιδιώξεων της πιο βαθιάς συντήρησης...».

Για τη διακυβέρνηση ΠΑΣΟΚ

«Στην πρώτη τετραετία της θητείας Σημίτη, η επιδίωξη και επίτευξη –έστω και με δημιουργική λογιστική– της ονομαστικής σύγκλισης για την είσοδό μας στην Οικονομική και Νομισματική Ενωση (ΟΝΕ), η Εκπαιδευτική μεταρρύθμιση και ο "Καποδίστριας", επί υπουργίας Αλέκου Παπαδόπουλου, είχαν δώσει την εικόνα ότι η κυβέρνηση κινούνταν με βάση στόχους τους οποίους προσέγγιζε με σχετική επιτυχία. Στη δεύτερη τετραετία, υπήρξε παντελής έλλειψη κυβερνητικών στόχων. Με εξαίρεση τους πολυδάπανους Ολυμπιακούς Αγώνες, η συλλογική μνήμη δεν καταγράφει τίποτα το αξιοσημείωτο».

«Η ανατροπή αυτών των τάσεων απαιτούσε μια εθνική συστράτευση, ένα αναπτυξιακό μέτωπο για την προώθηση της ανταγωνιστικότητάς μας στον πρωτογενή τομέα, στη μεταποίηση και στις υπηρεσίες. η συγκρότηση αυτού του "αναπτυξιακού μετώπου" έπρεπε να είναι ο κεντρικός κυβερνητικός στόχος κατά τη δεύτερη τετραετία. Σε επανειλημμένες παρεμβάσεις μου προσπάθησα να πείσω τα όργανα του ΠΑΣΟΚ ότι πρέπει αμέσως να κινηθούμε προς αυτή την κατεύθυνση γιατί ειδάλλως, μετά το 2007, θα αντιμετωπίζαμε ανοικτή κρίση.

Πιστεύω ότι αν δινόταν στα συλλογικά Οργανα του ΠΑΣΟΚ η δυνατότητα να συνταχθούν σε μια αναπτυξιακή συστράτευση, θα κερδίζαμε τη μάχη της ανταγωνιστικότητας και η παραμονή μας στο ευρώ δεν θα παρουσίαζε κανένα πρόβλημα. Δυστυχώς, η "εκσυγχρονιστική" ομάδα έκλεισε τις ανοικτές διαδικασίες. Αντίθετα, προωθήθηκε μια νεοπλουτίστικη κουλτούρα γιάπηδων, μια νοοτροπία χρηματιστηριακών κερδοσκόπων. Στην κυβέρνηση επικράτησε ένα κλειστό μοντέλο διακυβέρνησης που δημιούργησε, όχι άδικα, την υποψία ότι ιδιωτικά συμφέροντα και κυρίως οι Τράπεζες και τα ΜΜΕ έπαιζαν καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της πολιτικής. Την παρακμή αυτή και τη δυνατή ώσμωση σκανδάλων, την είχα, χωρίς αποτέλεσμα, επισημάνει στον πρωθυπουργό στις 31 Ιουλίου 2003, με πολυσέλιδη επιστολή μου στον Κ. Σημίτη όπου επεσήμανα τα συμπτώματα σήψης και τον κίνδυνο να χάσει το ΠΑΣΟΚ στις επερχόμενες βουλευτικές εκλογές... και προτείνοντας, ουσιαστικά, να ανοίξουν οι διαδικασίες για αλλαγή της ηγεσίας.

Η απάντηση που μου έστειλε, σχεδόν αμέσως, έδειχνε ότι δεν είχε σαφή εικόνα της πραγματικότητας ή ίσως διατηρούσε ακόμα ελπίδες ότι η στήριξη των ΜΜΕ θα συνεχιζόταν παρά τη γενική κατακραυγή».